

žalovaní zaplatili již poměrnou část dávek na ně připadající a jde o smluvní závazek, který žalovaní převzali vůči žalobkyni, nemůže proto žalobkyně se na nich domáhati plnění solidárního, jež nemá opory ani v zákoně, ani ve smlouvě.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y :

Jde o poplatky převodní, které podle § 68 popl. zákona ze dne 9. února 1850 čís. 50 ř. z. jsou povinni platiti rukou společnou a nerozdílnou obě smluvní strany, a v daném případě na straně kupující všichni tři kupci solidárně (Bohuslav čís. 2004). Je-li pak stát oprávněn v tomto případě požadovati zaplacení uvedených poplatků na žalovaných jako kupcích rukou společnou a nedílnou s třetím kupcem Františkem F., jest stejně oprávněna žalobkyně jako prodávatelka žádati na žalovaných, aby vyměřený poplatek převodní zaplatili bernímu úřadu solidárně a tak žalobkyni zprostili povinnosti poplatek ten platiti, když se smluvně všichni tři kupci k placení převodního poplatku zavázali. Poněvadž tu šlo o poplatek, který kupci solidárně jsou povinni platiti, nezprostili se žalovaní své smluvní povinnosti tím, že zaplatili část poplatku, která by na ně poměrně vypadala, nýbrž jsou povinni — ovšem rukou společnou a nerozdílnou s třetím kupcem — celý poplatek zaplatiti, aby své smluvní povinnosti dostáli. Nebylo nutno, aby také smluveno bylo solidární zaplacení poplatku, když kupci měli solidární povinnost poplatek platiti a když se na nich žádá, aby platili nikoli žalobkyni, nýbrž bernímu úřadu za tím účelem, aby žalobkyně byla zproštěna své solidární povinnosti poplatek zaplatiti.

Čís. 14317.

Podle § 350 ex. ř. může věřitel, jemuž přísluší vykonatelná pohledávka peněžitá, již na základě exekučního titulu vyslovujícího přípustnost exekuce na nemovitost povinného vésti na tuto nemovitost, i když na ni není ještě vloženo pro povinného právo vlasnické, exekuci vnučeným zřízením práva zástavního a za tím účelem, prokáže-li nabytí práva vlastnického způsobem vyhovujícím § 87 knih. zák., domáhati se knihovního vkladu jak tohoto práva ve prospěch povinného, tak i práva zástavního pro svou vykonatelnou pohledávku.

(Rozh. ze dne 17. dubna 1935, R I 1698/34.)

E x e k u č n í s o u d povolil k návrhu vymáhající věřitelky Boženy V-ové proti povinnému Janu V-ovi exekuci vkladem vlastnického práva podle § 350 ex. ř. pro povinného na nemovitosti zapsané ve vl. čís. . . . kat. území P., jakož i vklad pokud se týče záznam zástavního práva na tyto nemovitosti pro pohledávku vymáhající věřitelky. R e k u r s n í s o u d změnil usnesení prvního soudu a exekuční návrh zamítl: D ů v o d y : Exekuce podle ustanovení § 350 ex. ř. stanovena jest k vydobytí nároku, který směřuje k tomu, aby pro vymáhajícího věřitele bylo zřízeno nějaké knihovní právo nebo aby na něho bylo převedeno nebo aby

knihovní právo pro dlužníka váznoucí bylo ve prospěch vymáhajícího věřitele obmezeno neb zrušeno. Musí tedy exekuční titul znít také v tomto smyslu, po případě musí znít tak, aby z něho bylo patrné, že vymáhajícímu věřiteli určité právo přísluší a že dlužník jest povinen to uznati, a předpokladem jest, že právo exekučním titulem věřiteli přiznané vyžaduje knihovního zápisu. Jedině za těchto podmínek může vymáhající věřitel, splní-li ostatní podmínky předepsané § 350 odst. 2 ex. ř., žádati proti dlužníku za knihovní zápis, kterého je potřebí k uskutečnění jeho nároku vyžadujícího knihovního vkladu. Ustanovení tato však nelze rozšiřovati na případy, kde exekuční titul nezní na vydobytí nároku s počátku popsaneho, nýbrž na peněžitě plnění, a vymáhající věřitel chce vésti exekuci pro tuto svoji pohledávku peněžitou na nemovitost dlužníkovu, jež proň není dosud v knihách zapsána. Plyne to jasně ze znění odst. 1 § 350 ex. ř. a dále i z toho, že ustanovení § 350 ex. ř. zařaděno je v oddíle jednajícím o exekuci pro jiné nároky než peněžitě (aby bylo něco vykonáno nebo opomenuto), a nelze proto ustanovení ta rozšiřovati na nároky peněžitě.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Jde o otázku, může-li podle § 350 ex. ř. věřitel, jemuž přísluší vykonatelná pohledávka peněžitá, již na základě exekučního titulu, který vyslovuje přípustnost exekuce na nemovitosti povinného, vésti na nemovitosti tyto, na které není ještě vloženo pro povinného právo vlastnické, exekuci knihovními zápisy a tedy i nuceným zřízením práva zástavního a za tím účelem, prokáže-li nabytí práva vlastnického způsobem vyhovujícím § 87 knih. zák., domáhati se jednak knihovního vkladu tohoto práva ve prospěch povinného a na základě tohoto pak zápisu práva zástavního pro svou vykonatelnou pohledávku. Rekursní soud pokládá výklad ustanovení § 350 ex. ř. v tomto smyslu za nepřipustný vzhledem k znění zákona a jeho zařadění. Avšak tomuto výkladu nelze přisvědčiti. Jde tu o další vývoj zásady vyslovené v § 22 knih. zák., sledující účel, aby byla zesílena právní ochrana vymáhajícího věřitele, bez újmy povinného, exekuce pak urychlena a její útraty byly sníženy. Vymáhající věřitel žádá v první řadě, aby byl zapsán povinný za vlastníka nemovitosti jemu přiřknuté, a k tomu připojuje žádost o vklad práva zástavního na onu nemovitost. Proto jest slova »podle exekučního titulu« (§ 350 odst. 3 ex. ř.) vykládati tak, že i věřitel, jemuž přísluší vykonatelná peněžitá pohledávka, může přímo vésti exekuci shora uvedenou, když ovšem prokázal nabytí práva vlastnického povinným (srov. rozh. 13922 sb. n. s.). To se stalo v tomto případě předložením doplikátu pravoplatné odevzdací listiny, čímž splněny byly podmínky §§ 74 a 75 III dílčí novely, §§ 174 a 177 nesp. pat.

Čís. 14318.

Uplatnění věcného ručení za dávku z majetku podle § 62 zákona č. 309/20 Sb. z. a n. nemůže se státi přímým exekučním zákrokem proti novému vlastníku nemovitosti, nýbrž teprve zvláštní platební výzvou ve